NORAKSTS
Lieta Nr.A42744309
A03131-10/11

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 4.novembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Inga Putra,
piedaloties tulcei *A.K.*,

piedaloties pieteicējam *O.G.* un atbildētājas Rīgas pilsētas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes Rīgas pašvaldības policijas pārstāvim *R.P.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu pēc *O.G.* pieteikuma par Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes 2009.gada 19.marta lēmuma Nr.D57/10-6/1143 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes 2009.gada 19.marta lēmumu Nr.D57/10-6/1143 (turpmāk arī – Lēmums) atstāts negrozīts Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes inspektores *N.K.* 2009.gada 6.marta Administratīvā pārkāpuma protokols-paziņojums Nr.107321747 (turpmāk arī– Protokols-paziņojums).

Lēmums pamatots ar šādiem argumentiem.

[1.1] 2009.gada 6.martā, plkst.18.33 Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes inspektore *N.K.* konstatēja, ka transportlīdzeklis VW, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, tika novietots stāvēšanai Rīgā, Zaļā ielā 7 tuvāk par 5 m no gājēju pārejas. Protokolā-paziņojumā norādīts, ka transportlīdzekļa vadītājs pārkāpis 2004.gada 29.jūnija Ministru kabineta noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk arī – CSN) 135.5.punkta nosacījumus. Pārkāpums kvalificēts pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī – LAPK) 149.^{10}panta piektās daļas 7.punkta. Transportlīdzekļa vadītājam piemērots naudas sods Ls 30 apmērā.

[1.2] Pārkāpuma fakts pierādīts ar administratīvā pārkāpuma lietā esošajiem materiāliem – Protokolu-paziņojumu un pārkāpuma vietā un brīdī uzņemtajām fotogrāfijām.

[1.3] Transportlīdzeklis bija novietots gandrīz blakus 530.ceļa zīmei, tādā veidā acīmredzami un nepārprotami pārkāpjot apstāšanās un stāvēšanas noteikumus, par ko uzskatāmi liecina arī fotogrāfijas. Veikt jebkādus mērījumus nebija nepieciešams. Persona nedrīkst novietot transportlīdzekli stāvēšanai uz gājēju pārejas vai 5 m no tās. Pašam transportlīdzekļa vadītājam, pirms automašīnas novietošanas stāvēšanai, ir jāpārliecinās par to, vai netiek pārkāpti CSN.

[1.4] Likums par konkrēto pārkāpumu paredz tikai vienu soda veidu un apmēru – naudas sodu Ls 30 apmērā, līdz ar to policijas darbiniekam nav jāvērtē naudas soda

apmērs. Pieņemot Lēmumu, ir ievēroti lietderības apsvērumi un tas atbilst sabiedrības interesēm.

[2] 2009.gada 8.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *O.G.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums par Lēmuma atcelšanu. Pieteikumā norādīts, ka jau apstrīdēšana stadijā pieteicējs norādījis, ka transportlīdzeklis novietots stāvēšanai vairāk kā 5 m no gājēju parejas, tādēļ pārkāpuma konstatācijai ir nepieciešams mērījums. Saņemot Lēmumu, pieteicējam nav uzrādītas notikuma vietā uzņemtās fotogrāfijas.

[3] Rīgas pašvaldības policija (turpmāk arī – atbildētāja) rakstveida paskaidrojumos pieteikumu neatzīst pilnā apjomā, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem argumentiem, turklāt uzsver, ka pārkāpums acīmredzami konstatējams no lietā esošajām fotogrāfijām

[4] Pieteicējs tiesas sēdē pieteikumu uzturēja uz tajos norādītajiem pamatiem. Papildus paskaidroja, ka konkrētajā vietā pagaidu zīme nebija uzstādīta, bet tā bija vairākus metrus atpakaļ pie ieejas pagalmā. Pieteicējs pieļauj, ka kāds ļaunprātīgi zīmes pārnēsā un speciāli soda transportlīdzekļa vadītājus. Brīdī, kad pieteicējs konstatējis Protokolu-paziņojumu, viņš nav paskatījies par ko ir sodīts, bet kad sapratis pārkāpuma būtību, ir bijis pārliecināts, ka no pārejas bija vairāk par 5 m. Fotogrāfijas no notikuma vietas pieteicējs saņēmis tikai no tiesas jau pēc lietas ierosināšanas. Taču no fotogrāfijām nav nepārprotami redzams, ka 5 m attālums nav ievērots.

Tiesas sēdē atbildētāja pārstāvis pieteikumu neatzina uz Lēmumā norādītajiem pamatiem. Papildus paskaidroja, ka pieteicēja paskaidrojumi ir pretrunīgi un nav konsekventi. Gan apstrīdēšanas iesniegumā, gan pieteikumā pieteicējs kā vienīgo argumentu norāda, to, ka no pārejas līdz mašīnai bija vairāk kā pieci metri, un pārkāpumu var pierādīt tikai ar mērījumu veikšanu, taču tiesas sēdē vienīgais arguments ir tāds, ka zīmes konkrētajā vietā, kad pieteicējs novietoja transportlīdzekli, nebija. Tam, ka pieteicējs fotogrāfijas saņēmis tikai kā lietas materiālus no tiesā ierosinātās lietas, nav nozīmes, jo tas ir tikai loģiski, ka persona, ieraugot uz transportlīdzekļa Protokolu- paziņojumu uzreiz paskatās, par ko sodīta un vai sodīta pamatoti. Pieteicēja norādes, ka pašvaldības policijas darbinieki varētu speciāli pārvietot pagaidi zīmi, lai pieteicēju sodītu, neiztur nekādu kritiku.

Motīvu daļa

[5] Pārbaudījusi lietas materiālus, tiesa atzīst, ka pieteicēja pieteikums ir nepamatots un noraidāms, bet Lēmums atstājams negrozīts.

[6] Lēmums ir pieteicējam nelabvēlīgs administratīvais akts, kas pamatots ar CSN 135.5.punktu un LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 7.punktu.

CSN 135.5.punkts noteic, ka transportlīdzekļiem aizliegts apstāties un stāvēt uz gājēju pārejām un tuvāk par 5 m no tām.

LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 7.punkts *(redakcija uz pārkāpuma izdarīšanas brīdi)* noteic, ka par stāvēšanu uz gājēju pārejām un tuvāk par pieciem metriem no tām uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit latu apmērā.

No minētajām tiesību normām secināms, ka pieteicējs ir saucams pie atbildības, ja ir pierādīts, ka tas transportlīdzekli novietojis stāvēšanai uz gājēju pārejas vai tuvāk par 5 m no tās.

[7] Lietā nav strīda, ka transportlīdzeklis Protokolā-paziņojumā norādītajā vietā un laikā bija novietots stāvēšanai. Lietā nav strīda, ka pieteicējs ir transportlīdzekļa vadītājs. Lietā nav strīda, ka Rīgā, Zaļajā ielā tika veikti remontdarbi gan nama Nr.7

pagalma pusē, gan pretējā pusē, sakarā ar ko remontdarbu veikšanai un strādnieku vajadzībām tika izvietotas pagaidu ceļa zīmes, kas norāda uz vietu gājēju pārejai. Lietā nav strīda par to, ka uz pagaidu ceļa zīmju ievērošanu attiecas tādi pat noteikumi kā uz pastāvīgu ceļa zīmju prasību ievērošanu.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicēja transportlīdzeklis novietots stāvēšanai tuvāk par 5 m no gājēju pārejas, proti, vai attālums ir pierādīts ar policijas darbinieku veiktajiem mērījumiem, turklāt lietā ir strīds par to, vai vispār transportlīdzekļa stāvēšanas vietā atradās pagaidu ceļa zīme.

[8] No lietā esošajām fotogrāfijām redzams, ka transportlīdzeklis stāvēšanai novietots ļoti tuvu pagaidu ceļa zīmei, līdz ar to arī tiesas ieskatā pārkāpuma fakts ir acīmredzams, proti, ir acīmredzams, ka starp transportlīdzekli un pagaidu ceļa zīmi nav 5 metri. Tas nerada šaubas par pārkāpuma esamību un neprasa veikt jebkādus papildus mērījumus. Tam, vai transportlīdzeklis atrodas tieši uz pagaidu izveidotās gājēju pārejas, vai 5 m attālumā pirms vai pēc gājēju pārejas, lietā nav izšķirošas nozīmes.

[9] Pieteicējs norāda, ka fotogrāfijās redzamajā vietā, brīdī, kad pieteicējs transportlīdzekli novietojis stāvēšanai, ceļa zīme tur nebija. Tā pirms tam bija izvietota nedaudz pirms 2.fotogrāfijā redzamās zīmes „Iebraukt aizliegts", ja skatās braukšanas virzienā. Pieteicējs uzskata, ka pagaidu ceļa zīme tiek pārvietota pēc vajadzības, ar mērķi personas administratīvi sodīt.

Tiesa noraida pieteicēja argumentu kā nepamatotu.

[9.1] Pieteicējam kā jebkuram transportlīdzekļa vadītājam ir jāievēro visi ceļa apzīmējumi un ceļa zīmes vienmēr, pat tad, ja persona ik dienas mēro vienu un to pašu ceļa posmu, zinot visas ceļa zīmes un to atrašanās vietas no galvas. Personas interese palikt nesodītam, pamatojoties uz argumentu, ka agrāk konkrētajā vietā ceļa zīmes nebija, nav tiesiski aizsargāta.

[9.2] Tiesa nepiešķir ticamību argumentam, ka transportlīdzekļa novietošanas brīdī ceļa zīme konkrētajā vietā neatradās, bet pārbaudes laikā paši pašvaldības policisti vai kāds cits pagaidu ceļa zīmi speciāli pārvietojis un nolicis tieši pie pieteicēja transportlīdzekļa. Tiesai nav pamata apšaubīt pašvaldības policistu godprātīgu savu pienākumu izpildi. No 3.fotogrāfijas redzas, ka Protokols- paziņojums novietots arī uz pieteicējam blakus stāvēšanai novietotā transportlīdzekļa. Tāpat, ņemot vērā pieteicēja paskaidrojumus, ka transportlīdzekli novietojis stāvēšanai pēc darba, proti, pēc 17.00, tiesai nešķiet ticams, ka kāda persona agrā vakara stundā ļoti īsā laika periodā pēc transportlīdzekļa novietošanas stāvēšanai kādu huligānisku mērķu vadīta būtu veikusi ceļa zīmes pārvietošanu. Tiesa pieļauj, ka tādas darbības nav izslēdzamas, taču dažāda veida huligāniskas rīcības vairāk tiek pastrādātas tieši ļoti vēlā vakara stundā vai naktī.

[10] Neskatoties uz pieteicēja pieņēmumiem un argumentiem, tiesas ieskatā ceļa zīme atradās tieši tajā vietā, kur tai bija jāatrodas. Tiesa apšauba tās pārvietošanu.

Tiesa savus pieņēmumus pamato ar sekojošo.

Saskaņā ar CSN 298.24. un 298.25.apakšpunktu 530.zīmi "Gājēju pāreja" uzstāda ceļa labajā pusē uz pārejas tuvākās robežas, savukārt 531.zīmi "Gājēju pāreja" uzstāda ceļa kreisajā pusē uz pārejas tālākās robežas.

No minētām tiesību normām secināms, ka ar zīmēm „Gājēju pāreja", kas novietotas uz gājēju pārejas robežām, tiek izveidota konkrēta platuma gājēju pāreja, lai cita starpā gājēju pārejas platumu varētu identificēt arī tad, ja uz ceļa nav horizontālo apzīmējumu, vai tie nav redzami.

Tiesas ieskatā tādi pat noteikumi darbojas arī attiecībā uz pagaidu zīmju izvietošanu un arī uz vienvirziena ielas, proti, ceļa zīmju uzdevums ir ceļu satiksmes dalībniekiem norādīt uz gājēju pārejas robežām, tātad konkrētu gājēju pārejas atrašanās vietu, kas nepieciešams ne tikai gājēju drošībai, bet cita starpā arī tāpēc, lai nepārprotami varētu identificēt transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpumus, lai precīzi varētu zināt gājēju pārejas robežas un varētu noteikt ielas daļu 5 metru attālumā no pārejas, kur transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšana ir aizliegta.

Aplūkojot lietā esošās fotogrāfijas kopsakarā ar pagaidu ceļa zīmju izvietojumu tajās, tiesa kā nepamatotu noraida pieteicēja argumentu, ka ceļa zīme atradās pirms zīmes „Iebraukt aizliegts". Pirmkārt, braukšanas virzienā no CSN 298.punkta izriet, ka pirmo ceļa zīmi izvieto ceļa labajā pusē uz pārejas tuvākās robežas, bet kreisajā ceļa pusē zīmi izvieto uz tālākās robežas. Ja zīme atrastos pieteicēja norādītajā vietā, tad ceļa zīme, kas norādītu uz pārejas sākumu, atrastos nevis labajā, bet kreisajā pusē, kas neatbilst CSN. Turklāt pieteicēja norādītajā variantā gājēju pāreja sakristu ar izbrauktuvi no pagalma ceļa kreisajā pusē, kas nav pieļaujams ne no loģikas, ne no ceļu satiksmes drošības viedokļa.

No fotogrāfijām redzams, ka ielas labajā pusē izvietotā ceļa zīme norāda uz gājēju pārejas sākuma robežu, bet ielas kreisajā pusē izvietotā ceļa zīme ir nedaudz tālāk, tādējādi norādot gājēju pārejas atrašanās vietu atbilstoši CSN prasībām, proti, uz gājēju pārejas tālākās robežas. Līdz ar to nav pamatots pieteicēja arguments, ka fotogrāfijās redzamā ceļa zīme ir pārvietota un atradusies pirms tam citā vietā. Tiesas ieskatā ceļa zīmes izvietotas pareizi un norāda uz gājēju pārejas atrašanās vietu atbilstoši CSN prasībām.

[11] Pieteicējs iebilst, ka viņam netika parādītas pārkāpuma fotogrāfijas. Tiesa izskaidro, ka pieteicējam ir tiesības iepazīties ar lietas materiāliem gan iestādē, gan tiesā. Lietā nav konstatēts, ka pieteicējam būtu šādas tiesības liegtas, jo no pieteicēja paskaidrojumiem izriet, ka pieteicējs ir rakstveidā pieprasījis viņam parādīt fotogrāfijas, nevis vērsies iestādē ar lūgumu atļaut viņam izmantot savas procesuālās tiesības, konkrēti, iepazīties ar visiem lietas materiāliem. Tiesa nekādus procesuālus pārkāpumus apstāklī, ka pieteicējs pārkāpuma vietā uzņemtās fotogrāfijas saņēmis tikai no tiesas pēc pieteikuma iesniegšanas tiesā, nesaskata.

[12] Konkrētajā gadījumā pilnībā sakrīt LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 7.punktā ietvertās un pārkāpuma faktiskajā sastāvā konstatētās administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes. Pieteicēja vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā pierādīta ar Protokolu - paziņojumu, fotogrāfijām un pieteicēja paskaidrojumiem. Tādējādi atzīstams, ka atbildētāja pareizi kvalificējusi pieteicēja izdarīto administratīvo pārkāpumu un pamatoti piemērojusi tiesību normas sankcijā paredzēto sodu.

LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 7.punktā paredzēta sankcija – naudas sods 30 latu apmērā. Pieteicējam piemērots naudas sods 30 lati.

Tiesa secina, ka pieteicējam piemērots administratīvais sods sankcijas ietvaros, kas neparedz rīcības brīvību attiecībā uz piemērojamā soda veidu un apmēru. Līdz ar to lietderības apsvērumi nav jāizdara un samērīgums nav jāvērtē, jo to jau ir izdarījis likumdevējs, izdodot konkrēta satura tiesību normu.

Ņemot vērā spriedumā izvērtētos apstākļus, tiesa atzīst, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots, bet pieteikums noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-291.pantu un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes 2009.gada 19.marta lēmumu Nr.D57/10-6/1143 (2009.gada 6.marta Administratīvā pārkāpuma protokols – paziņojums Nr.107321747), bet *O.G.*, personas kods */personas kods/*, pieteikumu **noraidīt**.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2010.gada 4.novembrī.

Tiesnese (paraksts) I.Putra

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese_____ I.Putra
Rīgā, 2010.gada 4.novembrī